

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788875696.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Var himlen klar og stjernefuld, kastede jeg ofte et sjal om mig og stillede mig i vinduet ud til haven og så op på de skønne, glimrende kloder og tabte mig i gisninger om dem og om mig selv. Den opmærksomhed, Heiberg viste mig, blev mere og mere farlig for mig, thi netop den finhed og tilbageholdenhed, hvormed han viste den, var efter min smag. [Med et eneste plumpt eller råt ord kunne enhver bejler fordærve det for sig hos mig for bestandigt, og ikke få havde alt gjort det.] Mere og mere længtes jeg nu dagligt efter middagen, der skulle bringe ham; hans moder og jeg kappedes nu om at stirre ud ad den kant, hvorfra han kom. Og vi fik god øvelse i tålmodighed, thi præcis kom han næsten aldrig. For det meste blev han modtaget af mig med en lille bebrejdelse, som han da svarede så morsomt på, at han altid gik af med sejren, og vi måtte endda være glade, om han lod sagen falde og ikke udspandt den til et drilleri, som kunne give ham stof for lang tid, og hvori vi atter trak det korteste strå.